

Jeg følte mig feminin med protese og paryk

Af Emmelie Sakina Hytting, journaliststuderende

Foto: Privat

På trods af brystkræft følte Gitte Restaino sig attraktiv, selvom hun havde en protese dér, hvor hendes ene bryst engang sad. Bliver man ramt af brystkræft skal man huske, at feminiteten ikke sidder i udseendet, men i psyken, mener sexolog Else Olesen.

Gitte Restaino lå sammen med sin kæreste, Steen, i sengen. Gittes søn, 16-årige Filippo, kom ind med en kammerat, som hun ikke havde set før. Hendes skaldede isse tittede frem over dynen. Håret valgte hun at barbere af, da kemoen for alvor tog fat i hendes krop. Under dynen lå en overkrop med et stort ar, der markerede det sted, hvor hendes bryst før havde siddet.

- Ja, dem der, det er Steen og Steens ven, 'Bent', sagde sønnen Filippo grinende til den nye kammerat. Kammeraten vidste ikke, hvordan han skulle reagere på joken. Gitte, Steen og hendes to børn har grinnet meget af den historie.

- Jeg tænkte; 'Hvor er det bare fedt, det her. Nu kan han selv tage pis på det', siger Gitte om sønnens joke.

For Gitte var det vigtigt, at kræften ikke kontrollerede hendes psyke. Hun mener, at hendes indstilling har gjort det nemmere for hende og familien at se det positive i det tragiske. Samtidig følte hun sig feminin på trods af den skaldede isse

og det manglende bryst. En indstilling som sexolog Else Olesen rådgiver kvinder i samme situation til at have.

- Der findes to typer af patienter. Dem, der opfatter sig selv som syge, og dem der tænker: 'Jeg er et menneske, der er ramt af en foruleget sygdom, men jeg vil overvinde det her.' Det handler om at tage styringen og anerkende, at selvom kroppen ser anderledes ud, er feminiteten der stadigvæk, forklarer Else Olesen.

Mammografi i frokostpausen

For fire år siden overtalte Steen Gitte til at få undersøgt en knude, han kunne mærke i hendes ene bryst. Overlægen sagde, at det kun var sammenvoksede mælkekirtler, som var helt ufarlige. Men knuden forsvandt aldrig. Halvandet år senere i en frokostpause tog Gitte på hospitalet.

- Det havde slet ikke strejft mig, at der kunne være noget galt. Men efter de scannede mig, sagde overlægen, at det var en kræftsvulst. Jeg kan faktisk ikke huske

Gitte Restaino

turen hjem fra hospitalet. Det eneste, jeg kunne tænke på, var mine børn. Jeg følte det som om, at jeg havde fået en dødsdom.

Gitte fik besked på at komme igen dagen efter for at blive informeret om behandlingen. Samme aften fortalte hun det til Steen. Han blev ked af det, men da han fik sundet sig, blev de enige om at være praktiske og ikke melde det ud til familien før mødet næste dag. Selvom Gitte vidste, at der var en risiko for, at hendes ene bryst måtte fjernes, var det ikke det, hun fokuserede på.

- Jeg er meget praktisk og positiv indstillet. Jeg tænkte, at jeg bare

skulle opereres, at behandlingen skulle overstås, og så kørte det. Det jeg frygtede mest var, om kræften havde spredt sig. Tænk nu, hvis jeg kun havde tre måneder igen? Hvad så med mine børn?, siger Gitte.

Efter mødet kom Gitte i behandling. Hun skulle have opereret sit bryst og alle lymfer under armen væk, have kemo og strålebehandlinger og tage antihormonpiller de næste fem år. Hun fik fortalt både sine børn, familie, venner og kollegaer om sin sygdom, og hun mødte en massiv støtte fra alle kanter.

Min krop var et sæt løsdele

Det er helt naturligt at have svært ved at se sin krop ændre udseende under kemobehandling, men Gitte frygtede faktisk ikke at miste hverken brystet eller håret.

- Samfundet har tegnet et billede af den optimale kvinde med store bryster og lækkert hår. Hvis den kvindelige identitet ligger dér, så mister kvinder, der får fjernet brysterne, ikke bare en fysisk kropsdel, men en del af dem selv. Mange tror, at feminiteten sidder i udseendet, men i virkeligheden er den meget psykologisk præget, mener sexolog Else Olesen.

Kæresten Steen hjalp Gitte med at bevare troen på, at hun var attraktiv. Men selvopfattelsen kom alligevel på prøve.

- Steen sagde, at det var ligegyldigt, hvordan jeg så ud, han elskede mig alligevel. Det fik mig overbevist om, at det ikke betød noget. Men jeg har da stået foran spejlet,

Sexolog Else Olesen

hvor jeg tog protesen og parykken af, hvor jeg har tænkt: 'Hold da op, det er jo et sæt løsdele, det her.' Der følte jeg mig godt nok ikke speciel kvindelig.

Else Olesen mener, at uanset om man har en partner eller ej, er det vigtigt for en kvinde, der rammes af brystkræft, at hun kan føle sig attraktiv, både over for det modsatte køn og over for sig selv.

- Kvinderne skal dyrke sig selv og deres krop. Det er okay at være ked af det, for anerkender man sin frustration, bliver det nemmere at forene sig med sin krop, når den bliver syg. Man kan melde sig ind i et netværk for at sætte ord på de ting, der er svære, foreslår sexologen.

Nyt bryst, ny hverdag

Efter det tre år lange sygdomsforløb, har Gitte fået fjernet bryst-

kræften. Antihormonpillerne tager hun stadig, og alt håret, med undtagelse af øjenbrynene, er kommet tilbage. For nylig fik hun lavet en rekonstruktion af sit bryst. Her tages der hud fra maven op til brystet, der tilkobles blodårerne, og brystvorten tatoveres på. For Gitte betød afskeden med protesen, at der blev sat punktum for hendes sygdom, og der er kommet nye prioriteringer i hendes hverdag. Arbejdet fylder mindre, og vennerne fylder mere.

- Det var godt for mig, at jeg kunne være ligeglad med, om jeg havde et bryst eller ej. Jeg fik ikke ødelagt følelsen af at være en lækker kvinde. Reaktionen fra Steen og mine venner gjorde, at jeg fandt ud af, at min feminitet ikke sidder i mine bryster. Det hele handler jo om, hvilken udstråling man har.